

FRENKIE

Luca Caioli & Cyril Collot

Frenkie

Vertaald door
Pieter van der Drift

2019

THOMAS RAP
AMSTERDAM

Copyright © 2019 Luca Caioli & Cyril Collot
Copyright Nederlandse vertaling © 2019
Pieter van der Drift
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie Lennaert Ruinen
Vormgeving binnenwerk Perfect Service, Schoonhoven
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 004 0449 6
NUR 320

thomasrap.nl

Inhoud

1. De zwaan 7
2. Welkom in Arkel 13
3. Wit en blauw 25
4. De Tricolores 37
5. Een klein blond jochie 49
6. Een ontluikende romance 59
7. Een langverwacht debuut 67
8. De keuze 75
9. Vijfenzeventig minuten 87
10. De Toekomst 93
11. Annus horribilis 109
12. Debuut in Oranje 123
13. Enjoy the future 131
14. Totaalvoetballer 143
15. Verrassing 151
16. Mamma mia 165
17. Eerste titel en eerste deceptie 173
18. Landskampioen 183
19. Een magische avond 193
20. bARKElona 201

Dankwoord 216

1.

De zwaan

Van Amsterdam Centraal naar Arkel: 1 uur en 36 minuten, twee keer overstappen, in Rotterdam en in Dordrecht, kosten van het kaartje, 2e klas: 21,97 euro met een supplement van 2,40 euro. Of anders 16,46 euro, ook twee keer overstappen, op Utrecht Centraal en in Geldermalsen, 1 uur en 23 minuten.

Dat is het reisadvies dat de NS-medewerkster met haar blauwe pakje achter de balie van het Service Center allervriendelijkst aan ons buitenlanders geeft.

De tweede optie is de snelste en de goedkoopste, maar die trein vertrekt pas over drie kwartier. En dus gaan we via Rotterdam en Dordrecht. Alleen nog even kaartjes kopen. Het is tien voor negen, dus zitten we nog in de ochtendspits. In de enorme hal van het station is het een komen en gaan van mensen die haastig rondlopen, met een bekertje koffie in de hand, koffers, rugzakken, tijdschriften en ontbijtzakjes.

Perron 14a, de intercity van de NS van 9.08 uur naar Breda is stipt op tijd. De geel-blauwe dubbeldekker zit prop-

vol. Buiten is het mistig, de lucht is grijs, het landschap vlak, gras en water. De ruimte is beperkt, begrensd: akkers en industrieterreinen wisselen elkaar af, moderne, hoge windmolens draaien traag, snelwegen, veel verkeer, populieren, stations, huizen met puntdaken en een terras op het water van de sloten, boothuisjes. Eenenvertig minuten lang beelden die achter het raam voorbijflitsen, tot we aankomen op Rotterdam Centraal. Overstappen. Slechts twee minuten om van perron 3 naar perron 4 te komen. Eén keer met je ogen knipperen en je bent in Dordrecht; nogmaals overstappen. Check-out gele paaltje en check-in rode paaltje: om van de ene naar de andere vervoersmaatschappij te gaan. De wagons zijn rood-wit en er staat met koeienletters QBZZ op geschreven. Binnen geeft een blauwe lijn op de vloer aan tot waar fietsen neergezet mogen worden. Op dit uur is er vrijwel in alle wagons plaats om te zitten. In de late namiddag is dat een heel ander verhaal: dan staan de mensen schouder aan schouder, studenten, arbeiders, moeders, ambtenaren, forenzen die naar huis keren vanuit Utrecht, Rotterdam of andere steden, terug naar hun woonplaats. Buiten is het overheersend groen, lange sloten, boomstronken waarin ik gerimpelde gezichten zie, schapen, steeds meer bootjes doorkruisen het landschap, wilde eenden, koeten, ganzen en zwanen dartelen rond in de pellen, kanalen, meertjes. De meeuwen die van de kust komen zijn duidelijk in de minderheid. Dijken en hoge snelheid, Friese paarden en gevlekte koeien, hoogspanningsmasten die groen zijn om niet zo af te steken in het landschap.

10.44 uur: bestemming bereikt. WELKOM IN ARKEL is

een van de eerste borden die de reizigers zien, en eronder staat ook een plattegrond van de gemeente Giessenlanden. Arkel, een druppel die uitloopt in een kromme punt, ingeklemd tussen de Linge en het Merwedekanaal. Verder zijn er plaatsjes als Hoornaar, Hoogblokland, Noordeloos, Schelluinen en Giessenburg. Onder de kaart zelfs een stratenregister. En dat allemaal bij een van de kleinste stationnetjes van Nederland. Het is een bakstenen huisje met een puntdak. Aan de zijkant zien we het wapen van Arkel, een zwaan en een schild met rode blokken, en de mededeling dat het gebouw in 1883 werd geopend, op 1 december om precies te zijn. De stationschef woonde in het linkerdeel van het gebouw, in het middendeel bevond zich het loket en rechts de wachtkamer. Vroeger waren er twee perrons, maar sinds 1980 is er nog maar één over. Tegenwoordig komen hier nog maar twee treinen per uur voorbij van de lijn Dordrecht-Gorinchem-Geldermalsen. In het oude stationsgebouw zit tegenwoordig een reclamebureau dat verder niets met de spoorwegen te maken heeft.

Langs de Parallelweg ligt een grote overkapte fietsenstalling, en in de verte rijdt een tractor door de mist, op de plek waar een bord het einde van het dorp Arkel aangeeft. Het dorp maakt sinds 1 januari 2019 deel uit van de nieuwe gemeente Molenlanden (een fusie van de gemeenten Giessenlanden en Molenwaard), provincie Zuid-Holland. Aan één kant bomen en groen, aan de andere kant de spoordijk. Na tweehonderd meter, bij een enorme zendmast, slaan we rechts af een weggetje in dat naar het hek van Sportpark Schoonzicht voert. Er wappert een wit-blauwe vlag met

daarop een zwaan met gespreide vleugels en het opschrift ARKEL 1956. We zien een bord met daarop WELKOM BIJ ASV. Langs het hoofdveld en de reclameborden van de lokale sponsors (M.E.S., De Jongh Sport, Van Houwelingen, H&S Hoveniers) lopen we recht op het bestuursgebouw, de kleedkamers en de kantine af. Op deze grauwe ochtend is er niemand te zien, op twee mannen na. Ze zijn het gras aan het maaien en een probleem met de elektriciteit aan het oplossen. Hans de Blik – zwarte bril met ronde glazen, pet op het hoofd, bijna witte baard – komt op ons vreemdelingen af en vraagt of hij ons van dienst kan zijn. Wanneer hij hoort dat Frenkie de Jong de reden van ons bezoek is, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht en laat hij zijn vlakke hand zakken, om aan te geven dat hij het blonde knulletje al van kleins af aan kent. Eén meter nog wat, een klein ventje. ‘Toen zijn vader hier op zaterdag speelde, stond Frenkie altijd tegen een bal aan te trappen, hij hield gewoon niet op, net zo lang tot het tijd was. Soms moest je hem wel één of twee keer waarschuwen dat we gingen afsluiten. Als het aan hem had gelegen was hij nooit naar huis gegaan,’ legt Hans uit terwijl hij ons meeneemt naar de kantine.

Houten tafels en stoelen, de bar, flessen en ballen, een-tje in Barcelona-kleuren. Tussen de twee ramen die op het veld uitkijken, wijst De Blik naar een levensgrote poster van Frenkie met shirtnummer 6 in Oranje, en hij kijkt erbij alsof hij wil zeggen: ‘En kijk nu eens hoe ver dat jochie het heeft geschopt.’ Op de achtermuur zoekt onze gids de juiste kiekjes tussen een mozaïek aan foto’s. Dat is nog een hele klus, omdat het er zoveel zijn. Van de jaren vijftig tot nu:

wedstrijden, feesten, glazen bier, sneeuwpret, teamfoto's uit alle jaargangen voor het nageslacht. Maar daar is hij dan eindelijk: een glimlachende Frenkie met een hand op de schouder van Youri, zijn broer, shirtje van ASV en om zijn hals de medaille van de bekerwinnaars 2019. En nog een: deze keer zijn John en Frenkie vastgelegd, vader en zoon, samen met het hele team, op de eerste rij vooraan, naast elkaar. Op de keeper na dragen ze allemaal een shirtje met horizontale strepen, en op Frenkie na zijn het allemaal veteranen met hier en daar wat kilootjes te veel en wat haren te weinig. Het bekijken van al die foto's is als het speuren naar Wally tussen een chaotische hoeveelheid aan mensen en spullen. Als we meer willen weten over de club en de jonge blonde middenvelder, zegt De Blik, kunnen we beter vanavond rond zeven, acht uur terugkomen, dan traint het eerste, en de meiden, en de pupillen. 'Dan komt er altijd wel iemand van de club langs om te kijken hoe de zaken ervoor staan, of gewoon om even wat bij te kletsen.'

Inderdaad, we kunnen beter 's avonds teruggaan en de dag gebruiken om de buurt te verkennen, langs de wegen en de sloten van dit amper 3500 zielen tellende dorpje op de grens van Zuid-Holland en Noord-Brabant. Hier, waar Frenkie de Jong werd geboren. Ook al is hij eigenlijk drie kilometer verderop ter wereld gekomen, in het Beatrixziekenhuis van Gorinchem. In Arkel is hij opgegroeid. Hier is het mooie verhaal begonnen.

